

sig selv i mange, mange Aar ligesom Munken, hvem en Troldfugl havde sunget ind i Evigheden. —

Det blev en stille, solfyldt Dag, en af disse farvefrodige Dage umiddelbart før Høst, da det er, som om Naturen hviler for at fryde sig over sit fuldbragte Værk. Paa Favsingholm kørte man Enghøet ind. Det skete med en Munterhed og Fart som Fuglens, naar den bygger Rede. Havde det i Begyndelsen knebet med at skaffe Arbejdskraft til Gaarden, saa var Povl Gaardbo nu snarest i Forlegenhed med det Ry, som hans lille Samfund var i Færd med at vinde omkring i Landet. Han havde en Discipelskare af unge Folk fra alle Samfundslag, der i fuld Frivillighed havde givet sig ind under Naturens haarde Tvang og nu først følte sig som rigtige Jordbeboere.

Hovedbygningen med Undtagelse af Riddersalen var efter Torben Dihmers efterladte Bestemmelser forbeholdt Videnskabsmænd, som trængte til at leve i Ro. En Fortrinsret havde — som der stod i Testamentet — Forskere, der vilde genoptage ældre Tiders Studium af »den sympatisk-organiske Harmoni mellem det enkelte Menneske og Verdensaltet«. Nogen saadan Himmelvandrer havde dog foreløbig ikke meldt sig.

Riddersalen, der var genopført i al sin tidligere Skønhed, tjente til Gildessal for alle Godsets Beboere. Her samledes man om Søndagen til et Fællesmaaltid,